

[Jens Jensen.]

meget uklart affattede og nærmest udformet saaledes, at de administrerende Myndigheder alle vilde fortolke Lovens Aand og Tanke og handle derefter, hvilket desværre har vist sig ikke altid at være Tilfældet.

Bestemmelserne i den hidtil gældende Lov vedrørende den sociale Forsorg har derfor ført til store Forskelligheder dels med Hensyn til Størrelsen af den Hjælp, der blev ydet, dels med Hensyn til Hjælpens Virkning inden for de forskellige Kommuner. Medvirkende hertil har ogsaa den gældende Ordning vedrørende Udgiftsfordelingen været, ligesom de særdeles vage Bestemmelser vedrørende Tilbagebetalingsfristen i høj Grad har bidraget til at fremme Begæret efter offentlig Hjælp hos de understøttede, uden at disse samtidig har haft Tanke for, hvilken Virkning Hjælpens Modtagelse eventuelt kunde medføre.

Mit Parti medvirkede ved Gennemførelsen af Loven om offentlig Forsorg af 20. Maj 1933, og vi har ikke siden fortrudt dette, idet vi til enhver Tid ønsker at medvirke ved Gennemførelse af en Lovgivning paa dette Omraade, for saa vidt der er Tale om en Lovgivning, som er forsvarlig og paarkrævet. Og vi har ingen Grund til andet end at betegne Forsorgsloven af 1933 som en god Lov.

Det kan dog ikke undgaas, at der ved Gennemførelse og Praktisering af et saa stort Lovkompleks, som Socialreformen af 1933 var, viser sig at være Fejl, og i saa Tilfælde maa der ske Ændringer i Loven for at afhjælpe saadanne Fejl.

Saa snart mit Parti konstaterede Fejl og Ulemper ved Forsorgsloven af 1933, stillede vi Forslag til Afhjælpning af disse, men først nu er det lykkedes at komme saa vidt, at der kan tales om Spørgsmaalet. Det maa dog erkendes, at sent er bedre end aldrig, og selv om det foreliggende Lovforslag ikke fuldt ud dækker mit Partis Ønsker, ser vi dog med Glæde, at Lovforslaget opjøses til Lov.

Hvad angaar Lovforslagets enkelte Bestemmelser, skal jeg kun omtale nogle faa, idet jeg ikke finder Anledning til nærmere at omtale de rent tekniske Ændringer, der i alt væsentligt skal medvirke til Lettelse for de administrerende Myndigheder og til Afhjælpning af forskellige uheldige Forhold,

som den tidligere Lovgivning har skabt. Tiden vil vise, om de Ændringer, der her er foretaget, er heldige.

De Ændringer, der i øvrigt er foretaget, gaar i alt væsentligt ud paa at tilvejebringe klarere Bestemmelser om Størrelsen af den Hjælp, Kommunerne har Ret til at yde, og at fastslaa, hvilken Virkning den Hjælp, der ydes, skal have for Modtageren. Det er saaledes i Ændringen til § 293 fastsat, hvor stort et Beløb der stilles til Raadighed som supplerende Hjælp til Personer, der oppebærer Arbejdsløshedsunderstøttelse, og ved § 297, saaledes som den nu er affattet, er det fastsat, hvilken Hjælp Kommunen højst kan anvende til Personer, der oppebærer Kommunehjælp som eneste Hjælp.

Ved Ændringerne af de her nævnte Paragraffer skulde der være lagt Loft over Understøttelserne, og det maa haabes, at de nye Lovbestemmelser maa blive administreret saaledes, at der ikke fremtidig bliver Grund til Klage over Kommunernes Misbrug af den sociale Lovgivning.

I denne Forbindelse vil jeg gerne fremhæve, at jeg betragter det som en Selvfølge, at Tilsynsmyndigheden, hvad enten denne er Amdsraadet eller Arbejds- og Socialministeriet, vil drage Omsorg for, at der ikke finder Misbrug Sted, idet det nødigt skulde udvikle sig saaledes, at Kommunerne, uanset Lovens klare Ord og uanset Refusionens Bortfald, udbetaler Hjælp med større Beløb, end det er tilladt efter Loven.

Ved Ændringen af § 301 er der skabt Mulighed for paa mere effektivt Maade end hidtil at gøre Erstatningskrav gældende over for Modtageren af Kommunehjælp. Efter denne Paragraf, som den nu er formet, kan Modtageren af Kommunehjælp ved Bidragspaalæggelse tilpligtes at tilbagebetale den ydede Hjælp, og for saa vidt det er nødvendigt, kan Bidragene inddrives ved Udpantning eller tilbageholdes i den paa-gældendes Arbejdsløn. Bestemmelsen ser meget godt ud, blot vil jeg gerne tillade mig at spørge den højtærede Socialminister, om der ikke kunde være Anledning til maaske at fastsætte et længere Aaremaal end de i Stk. 5 anførte 3 Aar, idet Bestemmelsen derved vilde faa en noget større Betydning, da der sædvanligvis hengaar mere end 3 Aar fra det Tidspunkt, da en understøttet ophører med at modtage Hjælp, til det